ΑΠΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΕΝΟΣ ΠΕΡΙΗΓΗΤΟΥ **Τοῦ Κόμητος ΓΚΙΟΥΖΕΠΕ ΠΕΚΚΙΟ**

Η ΕΛΛΑΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΑΡ ΤΟΥ 1825

Ἡ ἡρωϊκὴ Μπουμπουλίνα. Τὰ ὑπέρεχα λόγια της. Ἀναχώρησις γιὰ τὴν Ὕδρα. Τὰ τρομερὰ καὶ φοβερὰ πυροπολικά. Πῶς κατασκευάζονται καὶ πῶς χρησιμοποιοῦνται. Ἡ ἀμοιβὴ τῶν μπουρλοτιέρηδων. Στὸ σπίτι τοῦ Λαζάρου Κουντουριώτη. Στὴν μονὴ τοῦ Προφήτου Ἠλία. Ὁ Θ. Κολοκοτρώνης, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΙΒ'.

Ἡ Μπουμπουλίνα !...

Ἦταν πραγματικὰ μιὰ λεβέντισσα, μιὰ ἀρχοντογυναῖκα. Ἦταν αὐτὴ ποὺ ἔκαμε τοὺς Τούρκους νὰ τὴν τρέμουν, ἡ νεώτερη ἀμαζόνα ποὺ γινε ὁ στόχος τόσων σατυρῶν, μὰ καὶ τόσων ἐγκωμίων ἐκ μέρους τῶν συμπατριωτῶν της !...

Ἡ ὄψις της εἶνε χαλκόχρωμη, τὰ μάτια της σπινθηροβόλα, ἡ κινήσεις της φανερώνουν ζωηρότητα καὶ λεβεντιά.

Ἤρθε νὰ μὲ ὑποδεχτῆ μὲ ὕφος χαρούμενο καὶ ἀνυπόκριτο καὶ μοῦδειξε ἐξαιρετικὴ ἐγκαρδιότητα.

—Καλῶς ἤρθατε στὸ σπίτι μου, κύριε, μοῦ εἶπε. Περάστε ἐπάνω.

—Εἶμαι εὐτυχής, τῆς ἀπάντησα ποὺ σφίγγω τὸ χέρι τῆς πιὸ γενναίας καὶ πιὸ ἡρωϊκῆς ἑλληνίδος !

Χαμήλωσε τὰ μάτια της καὶ εἶπε :

—Δὲν ἀξίζω δὰ τόσους ἐπαίνους.

—Ἀξίζετε πιὸ περισσότερους, τῆς ἀπάντησα.

—Ὄχι, ὄχι. Ὅ,τι ἔκαμα, τὸ ἔκαμα γιὰ τὴν πατρίδα.

Θέλοντας κατόπιν νὰ τῆς ἀνακοινώσω κάτι εὐχάριστο, τῆς ἀνήγγειλα τὴν εἴδησι τῆς προσεχοῦς ἀποφυλακίσεως τοῦ Κολοκοτρώνη.

Μόλις τ' ἄκουσε αὐτὸ ἡ Μπουμπουλίνα συγκινήθηκε καὶ μοῦ εἶπε :

—Ἂς γίνη αὐτὸ καὶ ὑπόσχομαι νὰ πάω κι' ἐγὼ στὸ στρατόπεδό του καὶ νὰ πολεμήσω ξανὰ μὲ τοὺς Τούρκους.

Ἐνῶ ἔλεγε τὰ λόγια αὐτὰ τὰ μάτια της ἄστραφταν, γεμᾶτα ἐνεργητικότητα καὶ θέλησι.

Ἔμεινα ἀρκετὴ ὥρα στὸ σπίτι τῆς ἡρωϊκῆς Μπουμπουλίνας κι' ἔφυγα ἀπὸ κεῖ συγκινημένος ἀπ' τὰ λόγια τῆς γενναίας αὐτῆς πολεμιστρίας.

* * *

Ἀποφασίσαμε κατόπιν νὰ φύγουμε ἀμέσως γιὰ τὴν Ὕδρα. Μπήκαμε λοιπὸν στὸ καΐκι κι' ἔχοντας τὸν ἄνεμο πρῖμο φτάσαμε τὸ βράδυ.

Ἦταν μιὰ ὡραία καλοκαιρινὴ βραδυὰ καὶ τὸ θέαμα ποὺ φώτιζε ἡ σελήνη ἦταν ἀπ' τὰ πιὸ γοητευτικά. Τὰ σπίτια τῆς πόλεως ἄστραφταν ἀπ' τὴν πάστρα καὶ καθὼς ἦσαν σκαρφαλωμένα σ' ἕναν ἀπόκρημνο βράχο μοιάζαν μὲ σωροὺς ἀπὸ χιόνι. Μὲς ἀπ' τ' ἀνοιχτὰ παράθυρά τους ἔφεγγαν τὰ φῶτα ποὺ σοῦ δίναν τὴν ἐντύπωσι χρυσῶν ἄστρων ἀπάνω σὲ βάθρα ἀσημένια.

Ὅταν μπήκαμε στὸ λιμάνι, ἀκούσαμε ν' ἀντηχοῦν χτύποι σφυριῶν, φωνὲς ναυτῶν γέμιζαν τὸν ἀέρα. Ρώτησα τί συμβαίνει καὶ μοῦ εἶπαν ὅτι ἔφτιαναν τρία πυροπολικὰ (μπουρλότα), προωρισμένα γιὰ τὴ μοῖρα τοῦ Μιαούλη.

Πῆγα κι' ἐπεσκέφτηκα ἕνα ἀπὸ τὰ καταχθόνια αὐτὰ μηχανήματα. Εἶνε ἁπλούστατα στὴν κατασκευή. Εἶνε ἕνα εἶδος πλοίων, ποὺ στὸ ἐσωτερικό τους εἶνε γεμισμένα ἀπὸ βαρέλια μὲ μπαροῦτι, πίσσα καὶ ἄλλες εὔφλεκτες ὕλες. Τὰ βαρέλια αὐτὰ συγκοινωνοῦν πρὸς τὰ ἔξω μὲ διὸ τρύπες ἀνοιγμένες στὴν πρύμνη.

Τὰ πυροπολικὰ προσκολλῶνται ἐν καιρῷ νυκτὸς ἢ τὴν ἡμέρα, ἀρκεῖ νὰ προστατεύωνται ἀπὸ ἕνα πολεμικὸ βρίκιο, στὸ πλευρὸ τῶν ἐχθρικῶν πλοίων. Τότε οἱ ναῦτες κατεβαίνουν σὲ μιὰ βάρκα καὶ ὁ τελευταῖος ἀπ' αὐτοὺς βάζει φωτιὰ στὶς τρύπες ποὺ ἀναφέραμε.

Ἡ βάρκα φεύγει ἀμέσως καὶ ἐπακολουθεῖ ἡ τρομερὰ ἔκρηξις.

Καθένας ἀπ' τοὺς ναῦτες τῶν πυροπολικῶν παίρνει ἔκτακτη ἀμοιβὴ 100 δολλαρίων. Κάθε δὲ πυροπολικὸ στοιχίζει στὴν Κυβέρνησι 3—4 χιλιάδες δολλάρια.

Μόλις βγῆκα στὴν ξηρὰ ἔτρεξα στὸ σπίτι τοῦ Προέδρου τῆς Γερουσίας Λαζάρου Κουντουριώτη καὶ τοῦ ζήτησα τὴν ἄδεια νὰ ἐπισκεφθῶ τὸν Θεόδ. Κολοκοτρώνη, στὴν μονὴ τοῦ προφήτη Ἠλία ὅπου ἐκρατεῖτο.

Ὁ Κουντουριώτης μοῦδωσε τὴν ἄδεια αὐτὴ προθύμως καὶ ξεκίνησα ἀμέσως τὴν ἄλλη μέρα γιὰ τὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ, ὅπου βρίσκεται ἡ μονή.

Ὅταν ἔφτασα ἐπάνω καὶ μπῆκα στὸ προαύλιο τῆς μονῆς ἀντίκρυσα ἕνα θέαμα τόσο ἐπιβλητικὸ ποὺ μοῦκανε βαθειὰ ἐντύπωσι. Κάτω ἀπὸ ἕνα δέντρο κάθοταν ὁ Θεόδωρος Κολοκοτρώνης, ἀνάμεσα σὲ δέκα καπεταναίους φίλους του καὶ συνδεσμώτας του...

Ὅταν εἶδα τὸ σεβασμὸ ποὺ ἀπένεμαν στὸν Κολοκοτρώνη οἱ ἄλλοι καπεταναῖοι κι' αὐτοὶ οἱ φύλακές του, θυμήθηκα τὴν εἰκόνα τοῦ Σατανᾶ ποὺ μᾶς παρουσιάζει κάποιο ὁ ποιητὴς Τάσσος νὰ συνεδριάζη ἐν μέσῳ συμβουλίου δαιμόνων. Τὰ ὑπόλειπα καὶ ἀχτένιστα μαλλιὰ τοῦ Κολοκοτρώνη ποὺ ἔπεφταν ἀπάνω στοὺς πλατειοὺς ὤμους του ἀνακατωνόνταν μὲ τὰ πυκνὰ καὶ τραχειὰ γένεια, ποὺ τἄχε ἀφήσει νὰ μεγαλώσουν ἀπ' τὸν καιρὸ τῆς φυλακίσεώς του ὡς σημεῖο πένθους καὶ ἐκδικήσεως.

Ὁ Θ. Κολοκοτρώνης ἔχει εὔρωστα μέλη καὶ μάτια γεμᾶτα φλόγα. Μὲ τὸ ἀρειμάνιο καὶ ἄγριο παρουσιαστικό του μοιάζει μὲ τοὺς σταχτειοὺς καὶ ἀνώμαλους ἐκείνους βράχους ποὺ εἶνε φυτρωμένοι καταμεσῆς τοῦ πελάγους.

Τοῦ ἀνακοίνωσα τὶς προσρήσεις τῆς Μπουμπουλίνας καὶ τοῦ ἀνήγγειλα ὅτι μέσα σὲ λίγες μέρες θᾶταν ἐλεύθερος. Μὲ εὐχαρίστησε διὰ μέσου τοῦ διερμηνέως καὶ μὲ ρώτησε τί ἄλλες εἰδήσεις εἶχα.

Τοῦ εἶπα ὅτι οἱ Αἰγύπτιοι κοντεύουν νὰ κυριεύσουν τὸ Ναυαρῖνο καὶ τοῦ παρέστησα ὅτι εἶνε ἐπιφοβώτατοι, ὄχι μόνο ἕνεκα τῆς ἀτομικῆς των ἀνδρείας, ἀλλὰ καὶ λόγῳ τῆς ἐπιδεξίας τακτικῆς των καὶ τοῦ διοργανωμένου γαυτιεκοῦ των.

Ἡ Μπουμπουλίνα.

ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ.— Μὰ πρὸ ὀλίγου λέγατε : «Ζήτω ἡ ἐλευθερία !»

ΖΑΝΙΝΑ.— Ναί, μὰ ἂν ἦταν νὰ παντρευτῶ ἀπὸ συμπάθεια, τότε...

ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ.— Τώρα δὲν ἀγαπᾶτε κανένα ;

ΖΑΝΙΝΑ.— Δὲν ἔχω ἀγαπήσει ὥς τώρα.

ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ.— Ἐμένα μὲ ἀντιπαθεῖτε.

ΖΑΝΙΝΑ, *(κοκκινίζοντας)*.— Ὄχι... Καθόλου... Ἂν καὶ εἴμαστε ἀπὸ οἰκογένειες ποὺ μισεῖ ἡ μιὰ τὴν ἄλλη.

ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ.— Κι' ἐγὼ δὲν σᾶς ἀντιπαθῶ καθόλου, Ζανίνα.

ΖΑΝΙΝΑ.— Σᾶς εὐχαριστῶ, φίλε μου...

ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ.— Ἀκοῦστε με, Ζανίνα. Ἂν θέλατε, ὁ γάμος μας ἀπὸ ψεύτικος καὶ συμφεροντολογικός, θὰ μποροῦσε νὰ γίνη γάμος ἐξ ἔρωτος...

(Ἀκούγεται γιὰ τρίτη φορὰ σφύριγμα τραίνου).

ΖΑΝΙΝΑ.— Τὸ τραῖνο μου !

ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ.— Τὸ τραῖνο σας ἦρθε κι' ἔφυγε πρὸ πολλοῦ, Ζανίνα. Ἀκοῦστε με...

ΖΑΝΙΝΑ.— Μὰ δὲν εἴπατε ὅτι τὸ τραῖνο μου θἄρθη ὕστερα ἀπὸ τὸ δικό σας ;

ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ.— Καὶ τὸ δικό μου τραῖνο ἦρθε κι' ἔφυγε, Ζανίνα.

ΖΑΝΙΝΑ.— Ἄ ! Καὶ τώρα τί θὰ γίνη ;

ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ.— Θὰ φύγουμε μὲ τὸ τραῖνο ποὺ θὰ φτάση μετὰ εἴκοσι λεπτά, γιὰ τὴν Ἰταλία κι' ἀπὸ κεῖ γιὰ τὴν μαγεμένη Ἀνατολή. Θὰ πᾶμε νὰ κάμουμε τὸ ταξεῖδι τοῦ μέλιτος... *(Σκύβοντας κοντά της)* : Θέλεις, Ζανίνα ;...

ΖΑΝΙΝΑ.— Κι' ἡ μητέρα μου ; Θ' ἀνησυχῆ.

ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ.— Θὰ τῆς τηλεγραφήσουμε ὅτι ἀποφασίσαμε νὰ μὴ χωρίσουμε ποτέ, καὶ ὅτι φεύγουμε γιὰ τὴν Ἀνατολή, ὅπως ὅλοι οἱ ἐρωτευμένοι νεόνυμφοι.

ΖΑΝΙΝΑ.— Κι' ὅταν θὰ γυρίσουμε ἀπὸ τὴν Ἀνατολή ;

ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ.— Θὰ σὲ ὁδηγήσω στὸ σπιτάκι ποὺ εἶνε κοντὰ στὴ θάλασσα κι' ὅπου θὰ τραγουδᾶς ὅλη τὴν ἡμέρα...

ΖΑΝΙΝΑ.— Ναί... ναί... Κι' ἔτσι θἄναι εὐχαριστημένη κι' ἡ ψυχὴ τοῦ θείου μας ! Ὁ πόθος του θὰ ἐκπληρωθῆ. Κι' ὁ δικός μας ὅμως... Γιατί καὶ μεῖς ἀγαπιόμαστε, ἀντροῦλη μου, δὲν εἶν' ἀλήθεια ;... *(Φιλιοῦνται).*

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια.